

Beste wethouder,

Ik ben Fiorenza en ik ben 20 jaar oud. Ik woon samen met mijn moeder. Mijn oudere zus is het huis uit en mijn biologische vader is al sinds ik klein ben uit beeld. Rond die periode kreeg ik te maken met jeugdzorg, de ene keer meer, de andere keer minder. Op dit moment proberen we weer meer hulp voor mij te vinden.

Ik was vrij jong toen ik voor de eerste keer in aanraking kwam met jeugdzorg. Ik herinner me dat ze mij uit huis wilden halen. Dit is uiteindelijk niet gebeurd; toen hebben ze gekozen voor dagbehandelingen. Met de kennis van nu denk ik dat uit huis gaan misschien beter was geweest. De therapievormen die ik kreeg, waren vaak maar kort en tijdelijk. Ik had het fijn gevonden als ik al op jongere leeftijd een vaste persoon had gekregen die me hielp.

Het had me ook kunnen helpen als ik langer en vaker therapie had gekregen en de mensen echt naar mij hadden geluisterd. Als je iets in vertrouwen aan een hulpverlener vertelt, dat dat serieus genomen wordt. Het gaat om jouw ervaringen en het helpt niemand als deze verdraaid of verbloemd worden. Hou rekening met de wensen en grenzen van iemand en accepteer dat deze ook kunnen veranderen. **Ik wil niet gezien worden als dossier, maar als mens met gevoelens en behoeftes.**

Ik maak me zorgen over de tijd die het kost om goede jeugdzorg te krijgen. Als je geen hulp krijgt, wordt de drempel steeds hoger en dat maakt mensen kapot. **Als ik zou beslissen, zou ik hulp en zorg toegankelijker en laagdrempeliger maken.** In mijn gemeente is er te weinig hulp, of deze is niet vindbaar, waardoor ik lang moet reizen, wat voor mij eigenlijk geen optie is.

Ik wens dat je niet eerst moet bewijzen dat je hulp nodig hebt en dat je altijd je wensen en grenzen kan aangeven hoe jij dingen ziet en voelt en wilt. We zijn allemaal mensen. Mensen met gevoelens, behoeftes en verlangens die er mogen zijn. **Neem een hulpvraag te allen tijde serieus.**

Met vriendelijke groet,

Fiorenza

